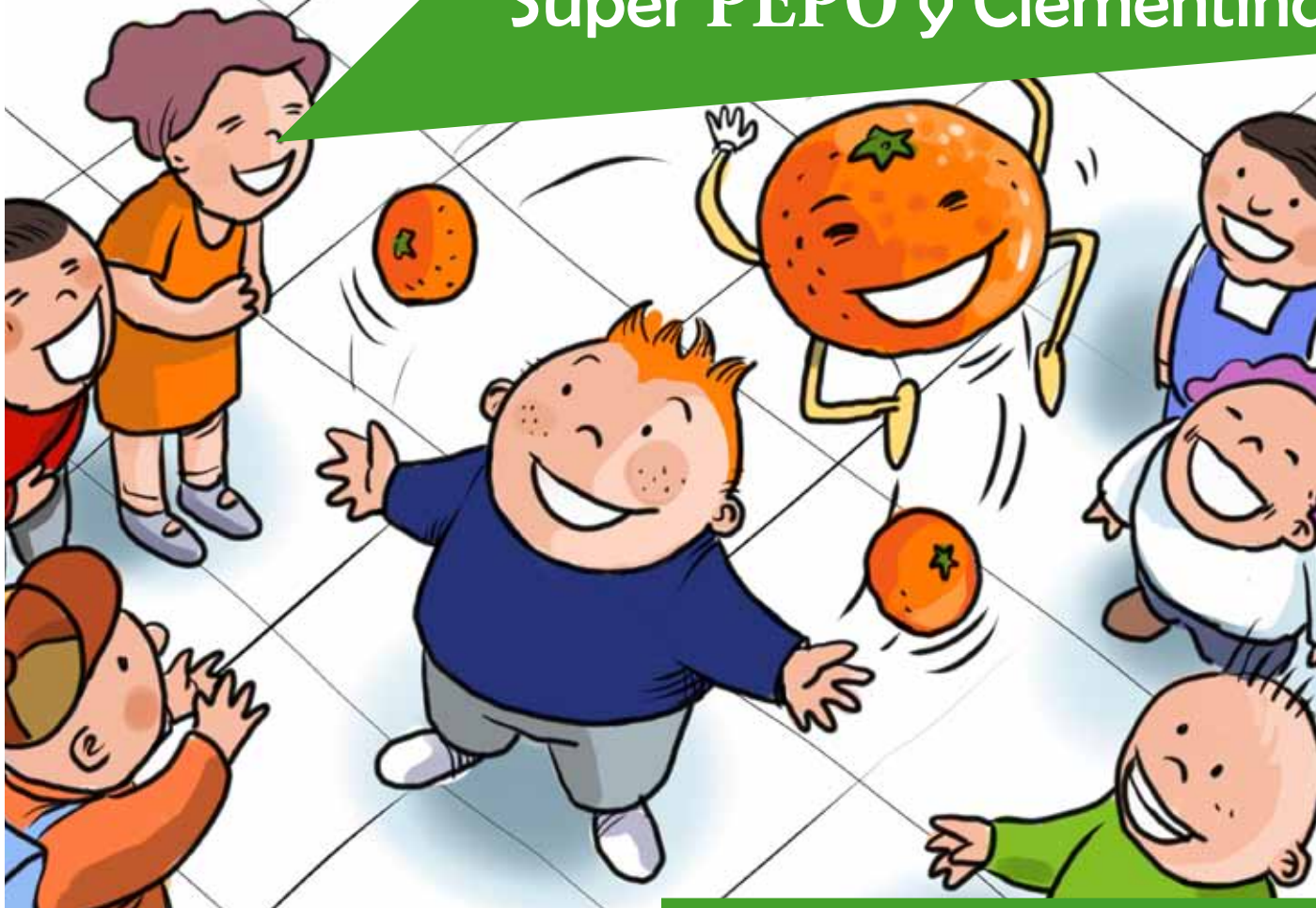

LECTURA

Super PEPO y Clementina

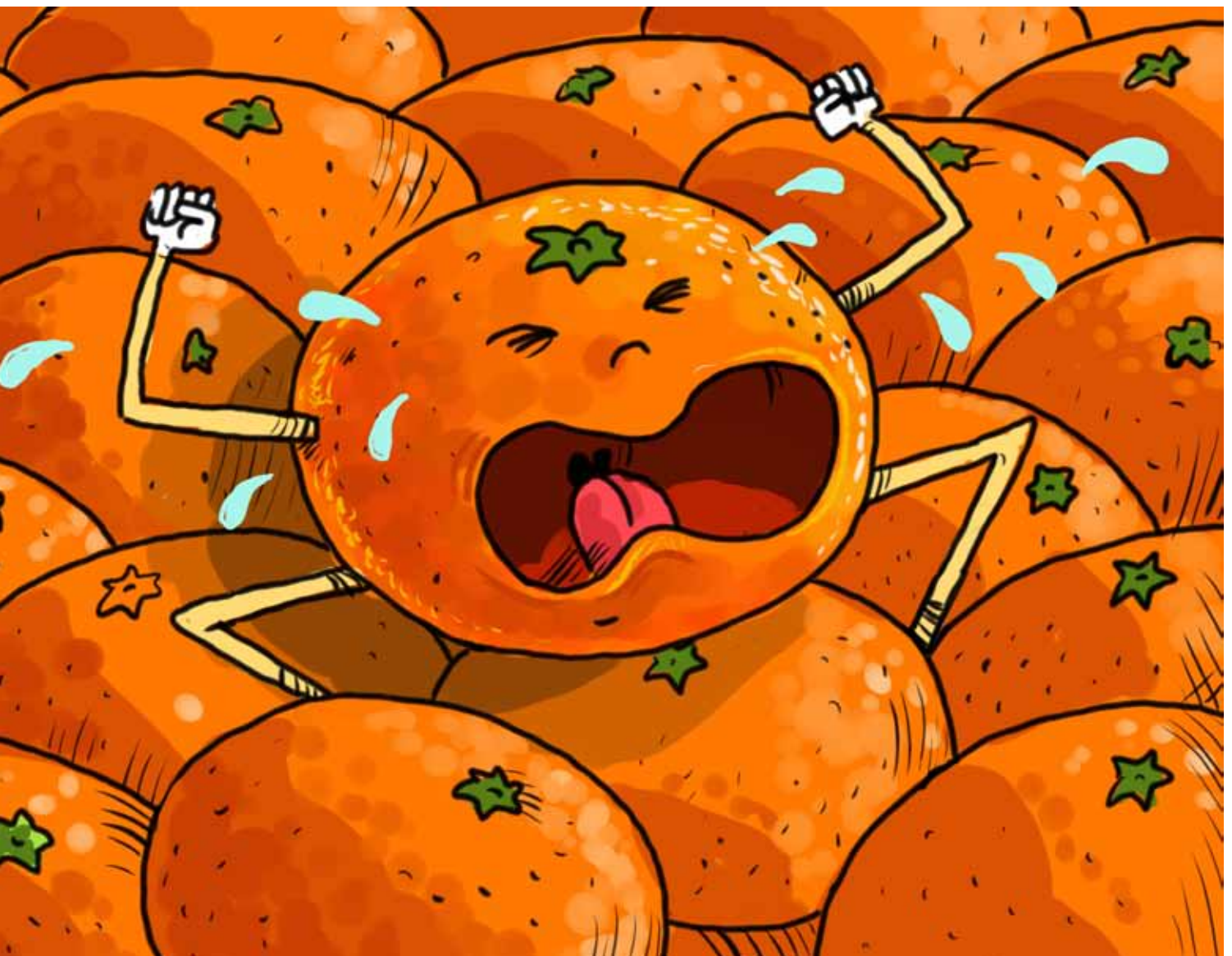

Hola! Sóc en Pepo, segur que molts de vosaltres ja em coneixeu.

Els últims dies estic dormint molt. Em costa despertar-me, estic tan a gust al llit! Encara que al col·le m'ho passo molt bé. A l'hora del pati jugo amb els meus amics i les meves amigues a fet a amagar, canviem cromos...

Aquest any, la profe Carmela ens està ensenyant a sumar i a restar. També estem aprenent a llegir, és molt difícil, però de sobte les lletres es posen una darrere l'altra i apareixen les paraules, moltes paraules! És màgic aprendre a llegir. I, a més a més, aquesta setmana estem aprenent coses increïbles sobre els planetes, la natura, els animals i les plantes.

Com he de treballar molt m'estic alimentant molt bé...mmmh, la veritat és que això ho he après fa molt poc. Sabeu gràcies a qui? Doncs a la meva amiga Clementina. Us vaig a explicar com la vaig conèixer:

L'altre dia, després del col·le, abans d'anar a l'Acadèmia de Superherois de Jotam, vaig passar per la botiga de Julià. Molts nens i nenes compren allí el seu berenar. Hi ha palmeres de xocolata, donuts de crema, llaminadures, etc. Quan estava demanant una bossa de ganxets i uns caramels, vaig sentir una cosa molt rara. Dins la caixa de fruita, una mandarina plorava.

No us podeu ni imaginar com plorava! No sabia ben bé que fer.

- Què fa un superheroi en aquests casos? -em vaig preguntar.

Em vaig recordar llavors, que el curs passat, ens van ensenyar que cal "escoltar i ajudar qui ho necessita", m'agradava aquesta assignatura.

Llavors vaig decidir acostar-me a la mandarina per escoltar-la i saber què era el que li passava.

- Hola, em dic PEPO. I tu qui ets? Com et dius? -li vaig preguntar.

- Em dic Clementina i sóc una mandarina, és que no ho veus? -em va respondre desconsolada.

- Sí és clar, però no tots els dies es troba un amb mandarines que parlen. Ni tan sols un superheroi com jo. Però què et passa? Per què plores tant, Clementina? Se t'acabarà tot el suc li vaig dir.

- Ploro perquè quan els nens i nenes vénen després del col·le a la botiga de Julià, compren sempre llaminadures i palmeres i mai no ens trien a nosaltres. Tan bones com som! Estem fresquetes, dolces i aportem Vitamina C que és magnífica per no refredar-se i no tenir mocs. I, què em dius del nostre color taronja? Oi que és alegre i divertit? A més a més, si em treus la pell i la doblegues, faig molt bona olor- va dir Clementina molt orgullosa de ser una mandarina.

- La veritat és que no sabia res d'això -li vaig respondre- però ara que ja ho sé, potser pugui ajudar-te.

De camí a l'Acadèmia de Superherois vaig estar pensant en tot el que m'havia explicat Clementina. Tenia molta raó.

Els nens i nenes del col·le, mai no triaven mandarines per berenar, Per què? Havia de trobar una manera d'ajudar la Clementina. Vaig pensar i vaig pensar, fins que vaig trobar la solució. Se'm va acudir una gran idea!

L'endemà em vaig aixecar del llit d'un bot, no va fer falta que la mare em despertés, estava impacient per arribar al col·le i engegar el meu pla.

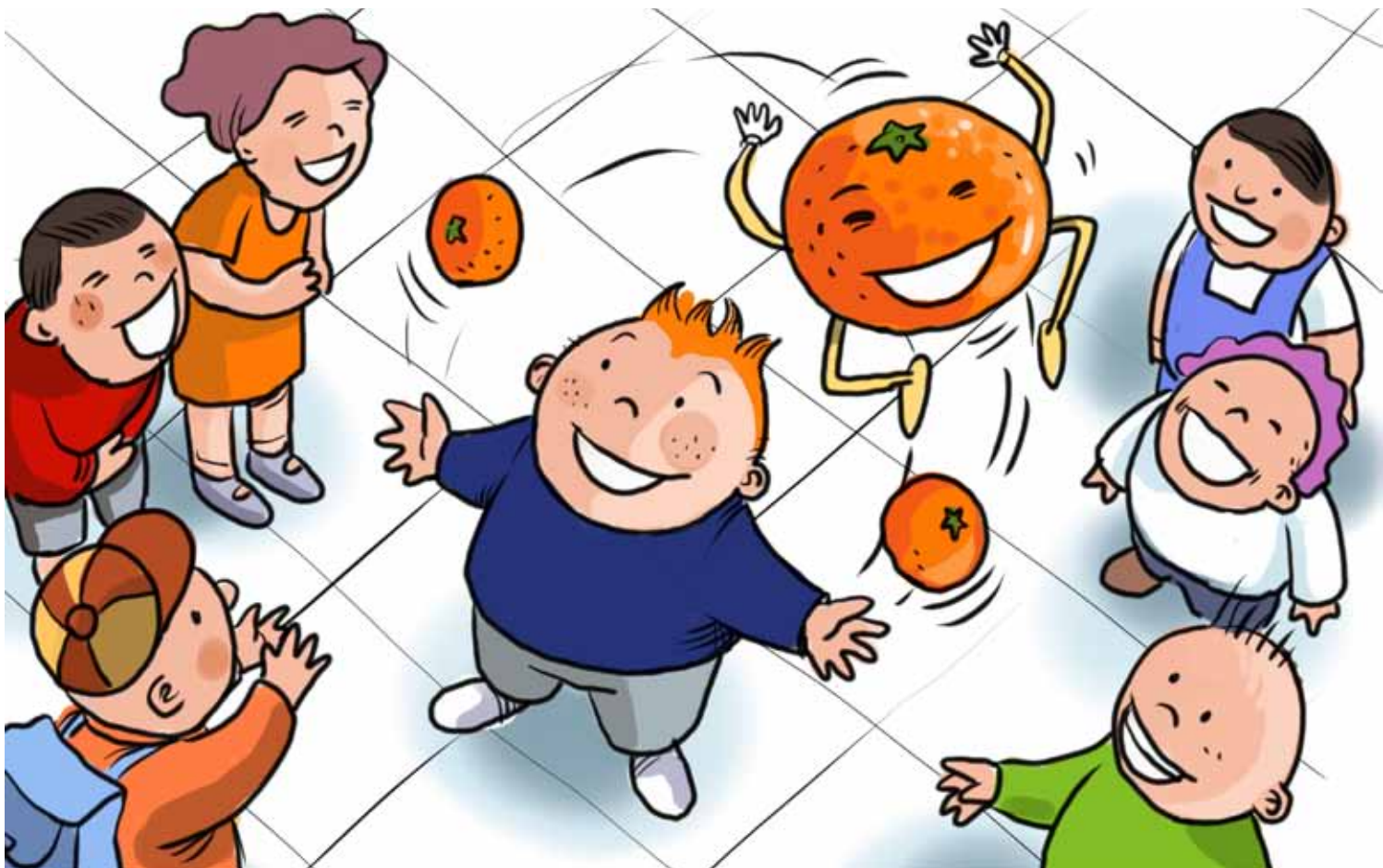
Quan va arribar l'hora del pati i tots els nens jugaven, vaig pujar al tobogan i des d'allí vaig cridar l'atenció de tots els meus companys. Una de les coses que havia après a l'Escola de Superherois era fer malabars amb tres pilotes com els pallasos del Circ. Als nens els encanta, i ho passen genial amb aquestes coses. Fer feliços els altres és una de les assignatures més importants i difícils per a un superheroi.

Però no vaig utilitzar pilotes com era habitual, sinó la Clementina i dues amigues seves. Tots els nens miraven sorpresos com volaven pels aires, es van divertir molt i em van aplaudir molt fort. Llavors els vaig explicar totes les coses bones que tenen les mandarines i la resta de les fruites, tot el que Clementina m'havia explicat, i també com és d'important alimentar-se bé.

Però l'esbarjo estava a punt d'acabar, calia tornar a classe. Llavors vaig agafar les tres mandarines, les vaig ficar en una bossa de plàstic i les vaig llençar a la paperera del pati.

Tots els nens i nenes es van quedar paralizats i sorpresos. No entenien com havia pogut fer una cosa així.

Havien entès el missatge!, vaig treure les mandarines de la paperera i els vaig dir:

- Us ha cridat l'atenció el que he fet, oi? Doncs això passa tots els dies en el menjador... us heu fixat mai en tot el menjar que llencem o bé perquè "no ens agrada", o perquè ens en servim molt més del que realment podem menjar...?

Heu pensat alguna vegada que hi ha molts nens i nenes que no tenen res amb què alimentar-se cada dia?

- I de què serviria -va dir Fran- tot el menjar que ens sobra o que no volem? No el podem donar a aquests nens, estan ben lluny.

- Potser no els el podem donar, però menjar tot el que ens posen al plat és també una manera de ser solidaris -li vaig dir.

Des de llavors els nens i nenes del col·le es van acostumar a menjar de millor manera i, de berenar, van demanar fruita.

Aquestes notícies van arribar a l'Escola de Superherois, i l'endemà, quan vaig arribar a classe... em vaig trobar amb una gran sorpresa! Vaig entrar corrent, rient i jugant, com sempre, amb el meu amic Felip i, de sobte, aquí estava! No m'ho podia creure! Havia aconseguit la meva capa vermella de Superheroi! Era preciosa!

- Pepo ho has aconseguit! em va dir la professora. Em sento molt orgullosa de tu. Ara no et pots despistar, has d'estar més atent que mai i obrir bé els teus ulls i les teves orelles. De vegades, mantenir el que tenim és més difícil que aconseguir-ho.

Aquella tarda em vaig posar el meu relluent vestit blau, les meves botes, la meva capa vermella i més content que mai vaig sortir al carrer disposat a ajudar els altres.

I vosaltres amiguets, no oblideu que els vertaders superherois són els que pensen en els altres i els ajuden quan ho necessiten.

